

[Kolbjørn.]

skeligheder skulle løses ved, at vi alle fik skattelettelse af et sådant omfang, at arbejdernes og tjenestemændenes lønforhøjelser ved det forventede nye pristal blev udlignet. Det lyder for mig noget fantastisk. Jeg husker jo også andre økonomiske retningslinier fra det konservative parti: hvorledes det under valgkampen i 1950 erklærede, at vi ikke talte flere skatter for derefter som regeringsparti at medvirke til de største skatteforhøjelser, vi har oplevet. Jeg husker, at det konservative folkeparti i foråret 1954, imod finansministerens advarsler, førte os frem til skattnedsættelser og forøgelse af købekraften, og at det såvel i 1954 som i 1955 holdt sig udenfor arbejdet med at rette valutabalancen op. Den løsning, man nu præsenterer, må, hvis den skal realiseres, betyde nedskæring på hundreder af millioner kroner på anlægs- og vejarbejder og på boligbyggeriet. Det vil sige massearbejdsløshed; kort sagt, at vanskelighederne væltes over på dem, der har mindst at stå imod med.

Heroverfor repræsenterer socialdemokratiet i fuld bevidsthed om sin opgave og sit ansvar også i finanspolitikken den linie, der søger at forene produktion og beskæftigelse, orden i statens husholdning og valutastabilitet.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende finanslovsforslag, idet vi forbeholder os en gennemgang af dets enkeltheder i finansudvalget.

Thorkil Kristensen: Under sin omtale af pristalsreguleringen for et øjeblik siden gjorde det ærede medlem hr. Kolbjørn en bemærkning om en tale, jeg havde holdt i Vejle bl. a. om dette spørgsmål. I denne forbindelse sagde det ærede medlem, at pristalsreguleringen ikke virker, før priserne er begyndt at stige. Nej, men det har jeg jo heller ikke sagt, hverken i den pågældende tale eller andre steder. Alt, hvad jeg har sagt — det vil også fremgå af referaterne — er, at når vi har en automatisk pristalsregulering, vil udefra kommende prisbevægelser slå hurtigere og mere sikkert igennem i det danske prissystem, end de ellers ville gøre.

Jeg havde iøvrigt om dette spørgsmål en

interessant debat i Randers sidste mandag aften med den højtærede økonomi- og arbejdsminister, som overfor mine bemærkninger derom gav udtryk for, at det efter hans mening var et åbent spørgsmål, der kunne gøres til genstand for forhandling, om det eksisterende pristalsreguleringssystem burde ændres. Jeg er veltilfreds med denne udtalelse, og jeg skal derefter vende mig til det, som er den egentlige genstand for denne debat, nemlig statens finanser.

Det er blevet almindeligt, at vi under en finanslovdebat ser på 3 finansår: det foregående, det indeværende og det kommende. Dette har også efter sædvane den højtærede finansminister gjort i sin fremsættelsestale, og jeg vil gøre det samme.

Vedrørende det foregående finansår, 1954—55, har vi som bilag til finanslovsforslaget fået en interessant oversigt over dette finansårs stilling på forskellige områder. Jeg takker for denne oversigt, som jeg synes er et værdifuldt bidrag til folketingets overvejelser af disse ting. Det fremgår af denne oversigt og iøvrigt af de oplysninger, der foreligger, at året 1954—55 bød på en stigning i drifts- og anlægsudgifterne på ca. 6 pct. i forhold til foregående år. Denne stigning var, som den højtærede finansminister sagde, mindre end i de to foregående år. Det er rigtigt, dels fordi de to foregående år — eller i hvert fald det første af dem — i nogen grad var præget af Koreainflationen, dels fordi forsvaret jo dengang befandt sig i en hurtigt stigende opgang med hensyn til udgifterne.

Iøvrigt vil jeg gerne om 1954—55 gøre den ene bemærkning, at når udgifterne dér ikke er blevet større, udgiftsstigningen altså heller ikke større, end den højtærede minister nævnte, hænger det bl. a. sammen med, at man i sommeren 1954—55 gennemførte forskellige indgreb, og disse indgreb var — det er det, jeg vil fremhæve — for en stor del udsættelser af materielanskaffelser og navnlig af anlægsarbejder, og der gælder jo om udsættelser det, at de hjælper i øjeblikket, men de forøger den byrde, der ligger og venter på os senere.

Ser vi på 1955—56, indeværende finansår, kan jeg slutte mig til de bemærkninger, den højtærede finansminister gjorde vedrørende statsbanernes økonomi. Jeg har i det sidste par års finanslovdebatter — det var vist